

Poděkování.

COUNTRYON

ROCKMAG.cz

kreativci sobě

Tiráž.

Open Mic POTRVÁ připravuje a uvádí Jan Řepka.
Kavárna Potrvá, Srbská 2, www.potrva.cz
Foto: archiv Open Micu.
Kontakt: jan@openmic.eu
www.openmic.eu

OPEN MIC POTRVÁ
Kdo hraje, přijde. Kdo hledá, najde.

↻ NÁSLEDUJÍCÍ PROGRAM ↻

2. 4. 2014 | 19:00 | Open Mic POTRVÁ #73 | Kavárna POTRVÁ
PROGRAM: Leah Abramson (CAN), Jan Jícha, Kluk z Plagátu, Milan Sochora ad.
HOST: Jiří Smrž | **DK:** Ilse Huizinga's Vocal Lesson (NL)

Doprovodný bulletin Open Micu POTRVÁ. K dostání zdarma na místě nebo na www.openmic.eu.

OPEN MIC POTRVÁ #72

Kdo hraje, přijde. Kdo hledá, najde.

5. 3. 2014

Dnešní program

(změna dost možná)

19:00	Jan Řepka	janrepka.cz
19:10	Marek Jelínek & Mimosféry	facebook.com/mimosfery
19:25	Tereza Holubová	bandzone.cz/terezkaholubova
19:40	HOST / Ladislav Pazdera	muzikus.cz/ladislavpazdera
20:00	pauza	
20:20	DK / Alena Rybníčková	prazskeforum.cz
20:35	OPENMIC	
20:50	Martin Čarný	bandzone.cz/prsatybrunetimaginaryband
21:05	pauza	
21:25	HOST / Šantré	santre.cz
22:00	konec	

Řekli a napsali.

Jan-Matěj Rak

písníkář, kytarista // host Open Micu POTRVÁ #46 // 7. 9. 2011

„Open Mic považuji za jednu z nejprospěšnějších věcí, kterou pro naši mladou autorskou hudbu někdo dělá.

Výsledkem je vzácná komunita a v pravém slova smyslu bohulibý obsah.“

Lumír Slabý

báseň, pravidelný návštěvník

„Jsem návštěvnícký inventář, a dost často se vnutím do programu jako potulný básník. Tentokrát jsem to naštěstí neudělal, protože rubriku autorského přednesu obsadil pan Horáček a byl hooodně přesvědčivý.

Ale nejsilnější překvapení bývají ta nečekaná, a tak pro mne bombou večera byl Peter Lachký. Vtip, výborný zpěv, zajímavé texty, skvělá hra na kytaru, nemělo to slabinu. Je už tradicí, že pokaždě tu někoho objevím.“

Ivan Hlas

písníkář // host Open Micu POTRVÁ #36 // 1. 9. 2010

„Všiml jsem si, že je tu otevřený nejen mikrofon, ale i srdce a duše...“

více ohlasů čtěte zde: www.openmic.eu/quote.php

Základní informace. Basic info.

PRAHA · Open Mic POTRVÁ

Kavárna POTRVÁ, Srbská 2 // www.potrva.cz

KDY. TIME.

Každá první středa v měsíci od 19:00.

The first Wednesday of every month at 7pm.

KONTAKT. CONTACT.

Jan Řepka // jan@openmic.eu

ODKAZY. LINKS.

www.openmic.eu

www.picasaweb.google.com/openmicpotrva

BRNO · Open Mic NA PRAHU

Café Práh, Ve Vaňkovce 1 // www.cafeprah.cz

KDY. TIME.

Každé první úterý v měsíci od 19:00.

The first Tuesday of every month at 7pm.

KONTAKT. CONTACT.

Ondra Machát // ondra@openmic.eu

ODKAZY. LINKS.

www.openmic.eu

www.picasaweb.google.com/openmicnaprahu

Open Mic POTRVÁ #71
7. 2. 2014

Open Mic & Praha 6 |
2014

Open Mic POTRVÁ #70
8. 1. 2014

Open Mic POTRVÁ |
Ohlédnutí za rokem

Open Mic POTRVÁ #69
4. 12. 2013

Vedení.

Jan Řepka

dramaturgie, průvodní slovo, kontaktní osoba

www.janrepka.cz

Jan Řepka vešel ve známost především díky dlouholetému působení v duu **Nestiháme**. Společně s Petrem Ovsenákem vydal pod tímto jménem dvě alba, získal mnohá ocenění (Porta 2005 a 2007, Lodenica 2008) a absolvoval více než 500 koncertů u nás i v zahraničí. V roce 2010 vydal vlastní album **Čistý byl svět** a podnikl první česká sólová cykloturné.

Jan Řepka se doprovází na kytaru, cuatro a harmoniku. Je autorem desítek písní a překladů (Dylan, Matter, Simon, Young) a několika reportáží, recenzí a rozhlasových pořadů. V minulosti spolupracoval např. s Country Radiem, s internetovým Radiem Folk nebo s festivalem Porta. Dosud nejdelším koncertním turné byla Česko-slovensko-polská hudební cyklotúra 2011. Cesta vedla třemi státy, měřila více než 1.900 km a v jejím průběhu odehrál Jan 26 koncertů. Veškeré vybavení si přitom vezl sám na speciálním prodlouženém kole.

Koncem února 2012 podnikl týdenní domácí turné, během něhož se výjimečným způsobem opřel o přímou pomoc svých fanoušků. Na podporu takto nezávislé organizace koncertů vznikl krátký dokument z turné a obecně použitelná podrobná **příručka pro hostitele domácích koncertů** (ke stažení na webu janrepka.cz).

Album **Čistý byl svět** je k dostání na koncertech, na Open Micu, v obchůdku Countryon a v internetových obchodech CDBaby.com a HudBay.cz. Ohledně účinkování (ať už chcete hrát sami na Open Micu anebo chcete, aby naopak Jan vystoupil u vás) se s ním domluvíte osobně po skončení pořadu nebo mailem: jan@janrepka.cz.

zázemí: Kavárna Potrvá // zvuk: Pavel Rada // vstup: Tereza Bárová // videoarchiv: Oxid

Hledáme pomocníky!

Rádi přivítáme spolehlivé a zařáté parťáky v týmu.

Ozvěte se na adrese jan@openmic.eu nebo osobně po skončení pořadu.

Jak můžete přispět? **Co Open Mic potřebuje?**

- > **ubytování**, případně **pohoštění** mimopražských účastníků, zvláště hostů
- > **profesionální tisk** za přátelskou cenu nebo výměnou za reklamu
- > **fundraising** (psaní a správa žádostí o dotace, granty apod.)
- > aktualizace **media listu**; psaní tiskových zpráv
- > komunikace s blízkými komunitami; dobře cílená **propagace**
- > příležitostná výpomoc při organizaci (uvaděčka, svačinářka apod.)

Slovo k historii.

Nápad založit v Praze písničkářskou open scénu ala Greenwich Village 1961 vzešel z hlavy mladého autora písní, básní a překladů a publicisty **Michala Bystrova** někdy na podzim 2006. S oživením myšlenky mu pomohl písničkář Jan Řepka, který domluvil první termíny pořadu v Kavárně pod Vesuvem, kde už více než dva roky sám hrával s duem Nestiháme, a který tento cyklus dodnes vede.

První, tehdy ještě Karlínský, Open Mic se zde konal v úterý 6. února 2007 a s pravidelnou měsíční periodicitou vydržel v Kavárně pod Vesuvem do října. Po dvouměsíční přestávce pak přesídlil do klubu Carpe diem nedaleko stanice Flora, kde se pod názvem Vinohradský Open Mic konal do konce roku 2008.

Počínaje lednem 2009 nese pořad název po svém novém působišti, divadelní Kavárně POTRVÁ. Od téže chvíle je každý večer zakončen recitálem vybraného hosta. Pozvání přijali mj. Vladimír Merta, Ivan Hlas, Pepa Nos, Zdeněk Vřešťál & Vít Sázavský, Dáša Voňková, Zdena a Jiří Tichotovi, Mark Geary nebo Justin Lavash.

Během 71 pořadů prošlo Open Micem **více než 370 různých písničkářů** a další se hlásí.

Současný stav. Vize. Výzva.

Konkrétní příklady (Xindl X, Justin Lavash, Krystyna Skalická, Ashia Grzesik, spolupráce s festivaly United Islands, Porta, Střelické strunobraní a Boskovice nebo s iniciativou Auto*mat) dokazují, že se Open Mic stává vyhledávanou písničkářskou línou i pro zkušenější a populárnější podniky.

Odpovídá tomu i stále stoupající zájem účinkujících. Ten je v současné době tak vysoký, že by se mohl Open Mic konat do měsíce dvakrát. Zatím ale ctíme staré pravidlo *méně je více*.

Open Mic není koneckonců jedinou, izolovanou a exkluzivní scénou. Jen v Praze by se našla hrst dalších, většinou i častěji pořádaných open scén. Naše motto platí obecně:

Kdo hraje, přijde. Kdo hledá, najde.

Záměr Open Micu se každopádně nemění: bez ohledu na žánrové zařazení, věk a zkušenosti iniciovat **setkání** těch, kteří písně dělají, a těch, kteří písně rádi poslouchají. Setkání neformální, ryze *folkové* v onom mertovském smyslu slova. **Pro písničkáře** by to měla být skvělá **možnost** ozkoušet si nově nebo málo hrané věci mezi svými, **pro posluchače** pak výjimečná **příležitost** slyšet jinde neslyšené a být přítomen neobvyklým hudebním spojením. Role účinkujících a posluchačů se přítom během večera plynule přelévají, protože **poslouchat** je stejně důležité jako **zpívat**.

Znáte-li ve svém okolí méně či více zkušené autory, hudebníky, zpívající básníky a jim podobné *zjevy*, **nenechávejte si Open Mic pro sebe**, dejte jim letáček, bulletin nebo odkaz anebo je příště vezměte s sebou. Je-li mezi vašimi známými novinář, blogger, fanda, kritik, pořadatel, pracovník rozhlasu či televize, provozovatel klubu nebo dokonce hudební producent, řekněte mu o nás. Open Mic by ho mohl a *měl* také zajímat.

Aktuální program, podrobné informace a archiv najde každý na **www.openmic.eu**.

Úvodem.

Čtěl jsem dnes psát o pojmu **amatér**, ale nechám si to na duben. Povím vám raději o setkání, k němuž došlo minulou sobotu v Brně.

Sešlo se nás více než třicet. Referovalo se, promítalo, diskutovalo, poučovalo, informovalo, nabádalo, varovalo. Téma obecné: Organizace akcí typu Open Mic. Témata dílčí: Problematika autorských práv; propagace a média; historie otevřených scén; pojem písničkář; zvučení; práce s publikem; byrokracie muzikantská ad.

Hudební šéfredaktor křesťanského rádia nemůže pouštět píseň *Tebe hledám, Bože můj* v **polštině**.

Mladý právník zabývající se z čistě akademického zájmu veřejnými licencemi, je dotázán, **proč to vůbec dělá**, když z toho nic nemá!

Jiný *amatér* popisuje, jak lze zcela nezištně během osmi let uspořádat **300!** hudebních večerů v takovém nepravděpodobném místě jako je Koordinační a informační centrum města Vsetín.

Dva dvacetiletí nadšenci ukazují, jak přivést v pětitisícovém městečku uprostřed Vysočiny 70 lidí na koncert písničkáře, který ani nevěděl, že taková obec existuje.

Zkušený pořadatel festivalu Střelické strunobraní si poznamenává: **Vstupné** na akcích typu Open Mic by mělo být. Odlehčuje pořadateli, přispívá k úhradě kvalitního zvuku.

Mladý lékař z Ostravy promítá fotky z první sezóny místního otevřeného mikrofonu. **Jde to**.

Autor knihy *Česká folková píseň* na otázku: „A co by se teda podle vás stalo, kdyby ten folk doopravdy chcíp?“ odpovídá: „Tak to vám povím naprosto přesně – **vůbec nic!**“

Písní uší! // Jan Řepka

„Dokonce jsem měl s sebou čtečku, že si budu v mezičasech číst, a ani jednou jsem ji z batohu nevyndal.“

[Milan Tesař]

Dnešní hosté.

Šantré

Existují autoři, kteří do svých písní umí dostat cosi, co se neoposlouchá. Těžko se to definuje a jistě je to také dosti subjektivní hodnocení. Základem bývá samozřejmě dobrá autorská píseň. Teprve určité zpracování, osobitý projev a autentické provedení z ní ale mohou udělat něco víc.

Napadají nás při tom taková jména jako Robert Křesťan, Vlasta Redl, Zuzana Navarová nebo Jarda Svoboda. Zajímavé je, že zmínění autoři – a řeklo by se skoro písničkáři – dávají před zcela sólovým provedením přednost přeci jen bohatšímu doprovodu a aranži.

Dušan Vainer je zrovna takový autor. Ne že by své písně neuměl zahrát sám, ale tuší, že teprve v určité výpravě ožijí naplno a odkryjí tak vše, co se v nich skrývá. Proto založil před lety skupinu **Šantré**. Dnes mu v ní sekunduje záviděný hráč na bezpražcovou baskytaru **Pavel Hloušek** a zpěvačka **Tereza Bárová**.

Prezentují se pětipísníovým snímekem vydaným v roce 2013, neznamená to však, že jsou na začátku. Šantré už v roce 2007 vyšla dobře přijatá dlouhohrající deska **2+1**. Hlavní je ale pravidelná koncertní činnost, která není nijak přemrštěná (dva až tři koncerty měsíčně), ale stabilní a díky různorodým hostům (viz pravidelné koncerty Šantré v pražském klubu Rybanaruby) pestrá.

Web: www.santre.cz // *Kontakt:* dusan.vainer@gmail.com

Ladislav Pazdera

Na podzim roku 2013 pořádal *Svaz autorů a interpretů* (SAI) ve spolupráci s festivalem *Kytara napříč žánry* první ročník speciální kytarové soutěže. Finále se uskutečnilo 31. října v žižkovské koncertní síni Atrium a porota (Stanislav Barek, Norbi Kovács nebo Pavel Skála) v nelehkém boji přisoudila první místo mladému východočeskému kytaristovi **Ladislavu Pazderovi**.

Narodil se roku 1989, na kytaru hraje od 12 let, a dobré vedení jej přivedlo až na pardubickou konzervatoř, kde studuje u vynikajícího pedagoga a kytaristy Petra Saidla.

Kontakt: lpazdera@me.com

Příště:

Jiří Smrž • Letos šedesátiletý písecký písničkář **Jiří Smrž** nepatří nikam. To je jeho síla. A to je také důvod, proč o něm neví více než několik stovek fajnšmekrů. Přitom píše, zpívá a vydává písně dosahujících na poměry našeho rybníčku oceánských hlubin. Na Open Micu hostíme Jiřího už podruhé, a to zvláště u příležitosti vydání jeho nového alba **Kořeny** (Galén, prosinec 2013).

Ilse Huizinga's Vocal Lesson • Naprosto z jiného soudku bude dubnový host zahraniční. Holandská jazzová zpěvačka **Ilse Huizinga** pořádá v Praze vždy na jaře své výjezdní workshopy. Na Open Mic přivede tři své studenty; doprovodí je ústecký pianista **Luděk Havel**.

Poznámky a malůvky.

Večer čtvrtý: Náhodná (?) setkání

Náš páteční minikoncert na jubilejním večeru jedné studentské organizace, na nějž jsme se těšili, byl bohužel pro mnoho řečnění a časovou tíseň víc mini, než jsme čekali, což nám trochu zkazilo náladu. Naštěstí měl i tenhle večer jiné světlé stránky, které nám to dokonale vynahrádily. Zprvu: přišla se na nás podívat písničkářka Jenny Weisgerber, jejíž píseň On My Own hráváme na koncertech a s níž jsem se tak po asi sedmi nebo osmi letech znovu setkala. Kdysi dávno o prázdninách jsem ji slyšela hrát na ulici a koupila si její desku. Až teď mě při cestě do Berlína napadlo ji kontaktovat a domluvit si setkání. Jenny mi řekla, že na ulici hrála přesně

jednou v životě a vydržela to asi třicet minut. Nu a zrovna v tu chvíli si tam špacíruju já... Je to náhoda, nebo osud? Každopádně kruh se spojil a teď jsme jí se Štěpánem zahráli její píseň, kterou ona sama už léta nehraje. Dokonce nám ji ani neomlátila o hlavu. A jelikož na mě při našem setkání působila tak, že si skutečně nebere jakékoli servítky, troufám si věřit, že se jí skutečně líbila. Směnily jsme svá cédečka (natočila od té doby další), a já to její teď pořad dokola poslouchám a líbí se mi asi ještě víc, než to první. Možná si zase něco vypůjčíme... :) Pusťte si na youtube její píseň Ambitious Love, do které jsem se zamilovala.

Potom Jenny odešla do noci tancovat tango a my se vydali přes půl Berlína na věhlasný jam u Ernsta. Ernst je jedna z živoucích berlínských figurek, po níž je pojmenován maličký klub ve Weddingu. Setkání, u kterých je těžké říct, jestli se stala náhodou, nebo je někdo naplánoval, ale ještě neskončila. Po cestě při přestupu na stanici Zoo nám za zády najednou někdo zahlásil kontrolu jízdenek. Ovšem česky. Když nám to došlo a přestali jsme šmátrat po kapsách, otočili jsme se na naše kamarády muzikanty, se kterými Štěpán donedávna bydlel... Ti se vraceli z nějakého nekonajícího se jamu, a tak se k nám přidali a společně jsme dorazili někdy před půlnocí do klubu Bei Ernst. Ten právě praskal ve švech lidmi a cigaretovým kouřem. A taky hudbou, která byla skutečně HOT. Další a další muzikanti se střídali při hraní hard-bopových témat a brutálních (tady se to slovo hodí!) sóla a hrát si tady troufl jen Štěpán. Já z ukořistěného místa u stěny nasávala atmosféru, jakou se mi v Praze zatím nepoštěstilo zažít. A Ernst stál až do ranních hodin za barem a točil kromě piva také své jedinečné průpovídky. Takže skryté jazzové poklady skutečně v Berlíně existují!

Ráno jsme nevyspalí a bez koruny (rozuměj bez centu) vyrazili autobusem k domovu, hladoví, ale moc spokojení i inspirovaní.

Doplňující fotoreportáž najdete na mém fejsbukovém (gesichterbuchovém) profilu.

Markéta Zdeňková | www.marketazdenkova.cz

Písničkáři na scéně.

ÚČASTNÍCI DNEŠNÍHO OPEN MICU

18/3	Šantré	Praha, Rybanaruby	+ Jarabáci
19/3	Mimosféry	Praha, Café v lese	
30/4	Šantré	Praha, Rybanaruby	+ Kabája

DÁLE DOPORUČUJEME

6/3	Notování – I. semifinále	Music City Club	Jirka Řehulka, Choroši ad.
10/3	Marek Dusil Blend	Malostranská beseda	křest CD
11/3	Ivan Hlas Trio	Balbínka	
12/3	Ira Mimosa	Rybanaruby	
13/3	Martina Trchová Trio	Salmovská	+ utajený host
13/3	Liter Art #14	Nudný otec	
13/3	Open-mic.cz	U Božího mlýna	uvádí Jan Ostrov a Adam Pavlíček
13/3	Jan Burian	Kaštan	Kulturní ozdravovna Jana Buriana
13/3	James Harries (GB)	Jazz Dock	
14/3	Tomáš Berka	Carpe Diem	Corpus Delicti v nové sestavě
15/3	Ashia Grzesik (PL/USA)	Wien/Sargfabrik	turné American Songbirds
19/3	Osamělí písničkáři	Kaštan	Přemysl Rut, Petr Linhart ad.
21/3	Večer přiměřených depresí	Jiný kafe	uvádí Zora Šimůnková
25/3	Patricie & Eliška Walsh	Palác Akropolis	
26/3	Potlach v Besedě	Malostranská beseda	Tony Linhart uvádí: Paběrky Marko Čermáka
26/3	Kruh kolem ohně	Art Space Řetězová	uvádí František Kostlán a Marwan Alsolaiman
27/3	Eliška & Steve Walsh	Klub Kocour	+ Zdenek Barták, Vojta Barták
29/3	Vasilův Rubáš	Balbínka	

OPEN MIC

1/4	Open Mic NA PRAHU #26	Brno, Café Práh	hosté: Jiří Smrž, Tomáš Háček
2/4	Open Mic POTRVÁ #73	Praha, Potrvá	hosté: Jiří Smrž, Ilse Huizinga (NE)
6/5	Open Mic NA PRAHU #27	Brno, Café Práh	host: Szymon Zychowicz (PL)
7/5	Open Mic POTRVÁ #74	Praha, Potrvá	host: Szymon Zychowicz (PL)
3/6	Open Mic NA PRAHU #28	Brno, Café Práh	host: Longital (SK)
4/6	Open Mic POTRVÁ #75	Praha, Potrvá	host: Petr Kadlček

Chyceno do sítě.

Reportáž z Berlína č. 13.

text: *Markéta Zdeňková* | www.marketazdenkova.cz

- ja ja, je to tak, napočítala jsem, že moje závislost mě už potřinácté přitáhla do mého milovaného dvojídlího města, které mě pořád ještě neomrzelo. Místo dřívějšího bloumání po ulicích a kolem bývalé zdi, prolézání squatů a vysedávání po kavárnách se ale poslední výlety staly především hudebním pátráním. Vyrazili jsme tentokrát v duu Two For Tea (se Štěpánem Janouškem), abychom kromě minikoncertu na jedné studentské akci pokračovali v mapování berlínské hudební scény. Loni jsme totiž při první takové výpravě bohužel štěstí neměli a spíš než nemastné-neslané, špatné či nekonající se jamy si užili jamní berlínské ulice a parky na kole. Tentokrát se naopak vydařily především večery. Dokonce všechny, každý úplně jiným způsobem. Tak bych tu těm, kdo mají chuť, ráda zprostředkovala naše hudební zážitky.

Večer první: Hochnóbl blábol

Nemůžu bohužel říct, že by nás hned první večer uspokojil hudebně. Přesto jsem z něj byla nadšená. Kdyby se jednalo jen o špatný jam, bylo by to k zlosti. Ve skutečnosti jsme si sice nezahráli (přesněji řečeno vůbec jsme se neodvažovali vyndat nástroje nebo se hlásit k mikrofonu), zato zažili večer, který by někteří spisovatelé vděčně do písmenka zaznamenali do absurdní povídky, aniž by si museli cokoli přimýšlet. Asi se mi to bohužel nepodaří tak mistrovsky, ale zkusím popsat, jak to tam vypadalo.

Pravidelný úterní jam v klubu Waldo bar na Torstrasse nám doporučil kamarád muzikant, který měl asi štěstí na jiný hausband. Trio, které večer zahajovalo asi hodinovým koncertem a pak jam vedlo, se skládalo z pianisty, bubeníka a saxofonisty. Zaslechla jsem, že basista onemocněl. Možná jeho nepřítomnost přispěla k tomu, že to, co první hodinu muzikanti produkovali, vynívalo ještě absurdněji než v plné sestavě. Znělo to jako freejazz, ovšem všechno bylo dokonale zapsané v notách a muzikanti evidentně přesně věděli, co bude následovat. Většina skladeb obsahovala (bohužel nepříliš natrefovaná) unisona piana se saxofonem a po celou dobu postrádala tóninu a rytmus, což je (aspoň myslím) neobvyklé dokonce i u freejazzu. Nejvíce mě fascinoval bubeník, který vše hrál z paměti a všechny jakoby pocitové barvy a breaky měl očividně naplánované dopředu. Tvářil se u toho dost vyčerpán (usoudili jsme, že by mu holohlavý a přísně se tvářící pianista, asi autor, pak za případné chyby pěkně vyčínil). To, s jakou vážností a přesvědčením celou dobu hráli, bylo děsivé a absurdní zároveň. Jako když v divadelní hře Kumšt je obdivován drahý moderní obraz - Bílé pruhy na bílém plátně. Císařovy nové šaty. Víím, že to zní trochu zle a jindy si takové kritiky nechávám pro sebe, ale tentokrát se prostě musím podělit o vykreslení situace. Neříkám to s opovržením, ale s naprostým údivem a v šoku. V prvním případě bych z takového koncertu totiž po deseti minutách odešla, ale taďy mě držela nesmírná zvědavost, jak tahle scéna jako z filmu dopadne. Fascinovala mě představa, že tuhle hudbu někdo doma s velkým úsilím vymýšlí a píše do not. A taky mě zajímalo, jak bude vypadat jam session.

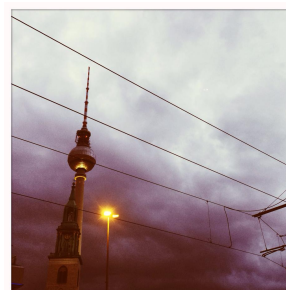
Vypadala tak, že pianista (který svůj intelekt a harmonická kouzla zakomponoval i do amerických standardů a vytvořil z nich chvílemi pěkně zapeklité bludiště) anebo jiný pianista, stále měnící styly, a onen křečovitý bubeník anebo jiný bubeník (co se o rytmus snažil, ale bohužel ho nepotkal), doprovázeli různé více

či méně zvláštní zpěvačky. Jedna z nich celou dobu stála zády k divákům, jiná upřeně hleděla někam do mimoprostoru. Nezpívaly špatně, ale každá z nich měla ve výrazu něco, co mě při takové koncentraci podivnosti přivedlo na myšlenku, že jsme se možná omylem dostali na večírek nějakého ústavu nebo muzikoterapii alkoholiků. Ten pocit ještě zesílil, když se mikrofonu zmocnil starý mužik v dlouhém kabátě, s hůlkou a obřím kloboukem omotaným snad desítkou šátků, takže vypadal jako turban, a začal rapovat nebo scatovat nebo něco na ten způsob. Při tom některým divákům hrozil holí. Úleva byla, že intelektuální hadice skončily, zato se teď s přispěním dalších muzikantů rozvinula hudba někde mezi boogie-woogie a cirkusem. V tu chvíli (a to mě definitivně donutilo zalézt téměř za gauč, na němž jsme seděli, aby nebylo vidět, jak brečím smíchy) se zvedly tři asi šestnáctileté puberťačky a začaly před pódiem dělat vláček a divoce tancovat. To už jsem o teorii postižených byla téměř přesvědčená, o to mi bylo trapnější se smát. V nejlepším jsme tedy usoudili, že je čas odejít. Možnost hrání už byla pro ten večer definitivně vyloučená. Říkali jsme si, že kdybychom se bývali rozhodli pro jam hudební školy (co byl avizován v kulturním přehledu), bylo by to muzikantsky jistě kvalitnější. Tím větší bylo naše překvapení, když nám všemocný google sdělil, že pianista a domnělý terapeut psychiatrické skupiny, je profesorem na místní hudební akademii... :-)

Večer druhý: Útočiště duší

O open-micu v Kulturfabrik Moabit nám řekl písničkář Andreas Hermann - jeden z mála světlých hudebních zážitků našeho loňského berlínského výletu (potkali jsme ho v podniku Bei Ernst, o němž bude ještě řeč). Koná se každého devatenáctého v měsíci a všem písničkářům doporučuji se ho zúčastnit. Organizuje a moderuje ho písničkář Max, moc milý člověk. Je to akce vskutku vyhlášená, na níž se schází mnoho muzikantů a jiných umělců i posluchačů. Navíc není omezen časově a všichni se dostanou na řadu. Je ovšem lepší přijít včas (před osmou), aby si člověk zahrál v první polovině, která začíná v půl deváté a končí kolem jedenácté! Do konce více než čtyřhodinového programu totiž vydrží jen ti nejstatečnější. Tím ovšem nechci říct, že by se člověk nudil. Až na výjimky bylo skoro každé vystoupení úplně originál (když ne autorsky, tak lidsky). Vyslechli a zhlédli jsme pásmo rozličných vystoupení od písničkářů přes kabaret, strůjce sitáro-kytary a vypravěče vlastních jazykově-hravých vtípků až po neuvěřitelný monolog staršího trochu skřetího pána se silným a snad dokonce školeným hlasem. Jeho obsah mi jazyková bariéra (ač německy umím obstojně) bohužel neumožnila pochopit - respektive ho možná ani pochopit nešlo. Bylo to něco mezi kázáním a dadaistickou divadelní hrou plnou citoslovců a skřeků a absolutně nás to vtáhlo a ohromilo. My jsme navíc měli to štěstí hrát pro ještě skoro plný sál a sklídili jsme - můžu si to snad troufnout říct - velký úspěch. Byl to moc příjemný večer.

Večer třetí: Jako za starých časů

Třetí večer konečně přišla první jamová satisfakce. Lokál Yorckschlösschen v Kreuzbergu je poměrně vyhlášený a na čtvrtek stálo v programu "Kuchenbeckers Hot Jam Session". Bernd Kuchenbecker je kontrabasista a spolu s dalšími muzikanty tu tvoří jednou měsíčně hausband hrající jazzové "staroby" v tom dobrém slova smyslu. Hned jak jsme vešli, připadali jsme si jako v době, kdy ony standardy (některé hodně dřevní jsme ani neznali) vznikaly. Muzikanti ale nebyli jen starších ročníků jako třeba asi pětasedmdesátiletý trumpetista, co mi trochu připomněl mého milovaného Pavlíka Husičku. Oslnila nás i celkem mladá svérázná, ale milá obryně - báječná pianistka a saxofonista o pár let starší než my - pěkný střelec. Sál byl až téměř do skončení koncertu nabitý a diváci sledovali, co se na pódiu děje, reagovali, bavili se. Zkrátka jam, jak má být. A navíc nám původně trochu nedůvěřivá čišnice po tom, co jsme se zapojili mezi účinkující, ochotně zadarmo čepovala výborné pivo :-)

[>>>]